

15. Het varkenstoilet en het conflict met de oorlogsveteranen.

De komst van Alfred, ons varken, heeft ons destijds goed gedaan. Niet dat er geen problemen waren. Eén van die problemen die ik moest oplossen zijn de dagelijkse ‘behoefte’ van Alfred. Als een grote beer produceert hij dagelijks flink wat kilo’s ontlasting en liters urine. Het kostte de nodige moeite om Alfred duidelijk te maken dat wij er bepaald niet van gediend waren dat hij deze behoeften in de meest letterlijke zin van het woord op ons bordje deponeerde. Dat kwam erop neer dat hij in het begin zijn behoefte gewoon maar liet lopen. Overall kwamen we ontlasting en urine tegen. Op de keukentafel, op het bed in onze slaapkamer, op de zitbank in de kamer etc. Ons huis veranderde in een snel tempo in een beestenstal. Er moest dus snel wat gebeuren. Eerst hebben we geprobeerd om Alfred op een normale toiletpot te zetten. Daar hebben we spijt van gekregen. Bij zijn eerste bezoek brak de toiletpot onmiddellijk midden door. Het was nog veel lastiger om Alfred te lasten urineren in een urinoir. Dat vereiste, zo bleek, een welhaast onmogelijke acrobatiek van Alfred om zich in een zodanige positie te manoeuvreren dat zijn urinestraal in het urinoir terecht kwam in plaats van op de vloer. Dat was letterlijk dweilen met de kraan open. Er was maar één oplossing: er moest een varkenstoilet gebouwd worden. Om plaats te kunnen maken voor de bouw van dit varkenstoilet moesten er enkele urinoirs worden verwijderd. U weet dat die urinoirs door de oorlogsveteranen worden gebruikt tijdens de jaarlijkse veteranendag waarover we al eerder schreven. We vonden het wel zo netjes om de veteranen van tevoren van ons voornemen op de hoogte te brengen. Ik schreef hen het volgende briefje:

Geachte medestrijders van weleer,

Zoals ik jullie al eerder verteld heb woont er sinds enige tijd een varken in ons huis met de naam Alfred. Zijn *ont*-lasting vormt de laatste tijd voor ons een te hoge *be*-lasting. Dit terwijl we onze “belasting aangifte” van vorig jaar al keurig hebben ingediend. Kortom, er moet wat gebeuren. En snel ook, want we raken *overbelast*. Er moet verlichting komen.

Die verlichting kwam er ook toen we een lumineus idee kregen. Er moet een varkenstoilet gebouwd gaan worden!!

Nu weten jullie dat ons huis over 25 urinoirs beschikt om simultaan urineren uwerzijds tijdens de jaarlijkse veteranendag mogelijk te maken. Om ruimte te maken voor het omvangrijke varkenstoilet moeten er 5 urinoirs worden verwijderd. Voor jullie, veteranen, betekent dit dat simultaan urineren tijdens de jaarlijkse veteranendag niet geheel meer op *dezelfde* manier mogelijk zal zijn als voorheen mogelijk was. Het leek mij goed om jullie hierover van tevoren te informeren zodat jullie op de volgende veteranendag niet voor een onaangename verrassing zullen komen te staan.

Deze medestrijder groet U met de grootste hoogachting, blijf vast staan!!

Het antwoord van de vereniging van oorlogsveteranen liet niet lang op zich wachten:

Geachte medestrijder,

Wij werden als vereniging van oorlogsveteranen bijzonder onaangenaam getroffen door uw brief. Wij hebben onmiddellijk na ontvangst uw brief alle veteranen van onze vereniging voor spoed beraad bijeen geroepen. Ons beraad, waarin de emoties zeer hoog opliepen, heeft het volgende opgeleverd: Wij zijn het beslist niet eens met uw voornemen om de urinoirs te verwijderen. Uw brief wekt de indruk dat het belang van slechts één varken zwaarder weegt dan al onze inspanningen die wij ten behoeve van volk en vaderland geleverd hebben. We

moeten het nog anders zeggen: het gewicht van de stront van één varken weegt kennelijk bij u niet alleen zwaarder dan al onze inspanningen voor ons vaderland, maar weegt ook nog zwaarder dan het totale gewicht van het eremetaal dat wij ten dienste van onze natie hebben verworven. Kortom U suggereert dat een stuk stront belangrijker is dan de belangen van de veteranen. Weer anders gezegd: jullie veteranen zijn nog minder waard dan een stuk stront of een gehaktbal!!.

Wij raden u dan ook dringend aan om van uw voornemen tot de bouw van dit prestigieuze varkenstoilet af te zien, op straffe van royement van uw lidmaatschap van onze vereniging. Ondergetekende zal u binnenkort een bezoek brengen waarin hij het standpunt van de vereniging nader zal toelichten.

Was getekend,
Majoor-generaal Buiten Dienst J.F.K. Kanonnenvlees.

Hoe had ik kunnen vermoeden dat het met de veteranen zo “slecht kersen eten” zou zijn. Wellicht een goed idee voor de invulling van de volgende veteranendag: kersen eten met de veteranen in de Betuwe. Maar goed alvorens ik verslag doe over het bezoek van de Majoor-generaal Kanonnenvlees eerst nog wat technische details van het varkenstoilet. Het probleem waarvoor we stonden was dat we weliswaar technisch gezien een goed functionerend varkenstoilet konden bouwen, maar dat de afvoer van de enorme hoeveelheid ontlasting daarmee nog niet goed geregeld was. Bovendien zaten we met een “reuk” probleem. Hoe konden we de onaangename geur van de ontlasting en de urine, die ons hele huis doortrok, verwijderen? Daar hebben we toch iets op kunnen bedenken: We zouden het varkenstoilet aansluiten op de Jaknikker. Met de zuigende beweging van de Jaknikker wordt de ontlasting weg gezogen en met de pompende beweging van de Jaknikker wordt frisse lucht aangevoerd. De ontlasting wordt vervolgens in de lege ruimte geperst die ontstaat is in de grond bij de Jaknikker, daar waar de olie uit de grond is weg gepompt. In die ruimte die nu gevuld wordt met de ontlasting van Alfred, ontstaat uit die ontlasting uiteindelijk een soort van compost, die we vervolgens weer kunnen verkopen.